

Arrest

nr. 148964 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Erik-Jan VERGAUWEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Azlaf op X.

Verzoeker kreeg op 13 juni 2007 een visum lang verblijf (studie) afgeleverd door de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko).

Op 23 november 2009 diende verzoeker, tijdens het legaal verblijf, een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verklaarde deze aanvraag op 30 maart 2011 ongegrond.

Op 13 april 2013 is verzoeker gehuwd met mevr. Fauouzi BOUZROUTI.

Verzoeker diende op 2 mei 2013 een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn echtgenote.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie nam op 15 oktober 2013 een beslissing tot weigering van het verblijf voor meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen voormelde beslissing werd door de verzoeker een vordering tot schorsing en annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 26 februari 2014 bij arrest nr. 119.542 werd verworpen.

Verzoeker diende op 5 november 2013 een tweede aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn echtgenote.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 1 augustus 2014 tot afgifte van een F-kaart.

Op 8 januari 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verzoeker diende op 13 februari 2015 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beëindigingsbeslissing. In het arrest nr. 148.090 van 18 juni 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 19 juni 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 19 juni 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer

naam: E. H.

voornaam: M.

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal).

Betrokkene kwam België binnen op 26.07.2007 met een visum type D en was gemachtigd tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de studies. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Zijn verblijf werd meermaals verlengd. Uiteindelijk was zijn laatste A kaart geldig tot 31.10.2012.

Op 13.04.2013 huwde betrokkene met Mevr. B. Betrokkene kreeg recht op verblijf obv gezinshereniging.

Op 01.08.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart, afgeleverd door de gemeente Leuven. Op 08.01.2015 werd zijn recht op verblijf ingetrokken via een bijlage 21. Op 19.01.2015 betekende betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 11.02.2015 tekende betrokkene beroep aan tegen de bijlage 21. Hierdoor werd hij onder bijlage 35 geplaatst. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 18.06.2015 en verviel zijn bijlage 35. Er wordt geen nieuwe termijn toegekend om het grondgebied te verlaten omwille van de ernstige feiten die betrokkene pleegde en waarvoor hij werd veroordeeld (zie hieronder). Er bestaat immers een risico dat betrokkene zich opnieuw schuldig maakt aan ernstige misdrijven en dit dient voorkomen te worden (cfr. Art 8 EVRM tweede lid).

Er dient gesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds huwelijksproblemen zijn vanaf 23.09.2014 en dat er al geen samenwoning meer is vanaf 03.10.2014 (vaststellingen door de lokale politie van Leuven). Daarnaast heeft de lokale politie van Leuven, in opdracht van het parket Leuven, een dossier geopend tegen betrokkene voor het aangaan van een schijnhuwelijk (PV. Nr. LE.55.LC.027376/2014).

Betrokkene is vader van een minderjarig kind woonachtig in België. Betrokkene heeft tevens ook andere familieleden in België wonen. Toch dient er rekening gehouden te worden met art. 8 EVRM (tweede lid). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te controleren. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om deze doelen te bereiken.

De Staat is dus gemachtigd om de noodzakelijke voorwaarden van de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied op te leggen. Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal).

Bovendien blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarnaast is de lokale politie van Leuven gestart in 2015 met een onderzoek lastens betrokkene voor valsheid in geschrifte (PV.nr. LE.21.LC.004153/2015).

Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de ex-partner van betrokkene, vergezeld van hun kind, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn kind kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam België binnen op 26.07.2007 met een visum type D en was gemachtigd tot een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de studies. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Zijn verblijf werd meermaals verlengd. Uiteindelijk was zijn laatste A kaart geldig tot 31.10.2012.

Op 13.04.2013 huwde betrokkene met Mevr. B. Betrokkene kreeg recht op verblijf obv gezinshereniging.

Op 01.08.2014 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart, afgeleverd door de gemeente Leuven. Op 08.01.2015 werd zijn recht op verblijf ingetrokken via een bijlage 21. Op 19.01.2015 betekende betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 11.02.2015 tekende betrokkene beroep aan tegen de bijlage 21. Hierdoor werd hij onder bijlage 35 geplaatst. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 18.06.2015 en verviel zijn bijlage 35. Er wordt geen nieuwe termijn toegekend om het grondgebied te verlaten omwille van de ernstige feiten die betrokkene pleegde en waarvoor hij werd veroordeeld (zie hieronder). Er bestaat immers een risico dat betrokkene zich opnieuw schuldig maakt aan ernstige misdrijven en dit dient voorkomen te worden (cfr. Art 8 EVRM tweede lid).

Er dient gesteld te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds huwelijksproblemen zijn vanaf 23.09.2014 en dat er al geen samenwoning meer is vanaf 03.10.2014 (vaststellingen door de lokale politie van Leuven). Daarnaast heeft de lokale politie van Leuven, in opdracht van het parket Leuven, een dossier geopend tegen betrokkene voor het aangaan van een schijnhuwelijk (PV. Nr. LE.55.LC.027376/2014).

Betrokkene is vader van een minderjarig kind woonachtig in België. Betrokkene heeft tevens ook andere familieleden in België wonen. Toch dient er rekening gehouden te worden met art. 8 EVRM (tweede lid). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te controleren. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om deze doelen te bereiken.

De Staat is dus gemachtigd om de noodzakelijke voorwaarden van de toegang tot en het verblijf op zijn grondgebied op te leggen. Betrokkene werd op 10.02.2015 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Leuven tot 2 jaar gevangenisstraf voor verschillende zeer laakbare feiten die absoluut niet in onze maatschappij getolereerd mogen worden (oa verkrachting op een meerderjarige, bedreigingen-door gebaren of zinnebeelden, wapens-verweerwapen-bezit zonder vergunning, bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, aanranding van de eerbaarheid-met geweld of bedreiging-op een meerderjarige, gewone-diefstal).

Bovendien blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarnaast is de lokale politie van Leuven gestart in 2015 met een onderzoek lastens betrokkene voor valsheid in geschrifte (PV.nr. LE.21.LC.004153/2015).

Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de ex-partner van betrokkene, vergezeld van hun kind, hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat betrokkene zijn kind kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van Poucke W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Leuven.
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, E. H M. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 8 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het bevel van 19 juni 2015 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een “tweede” verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt dat het bestreden bevel aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 19 juni 2015. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 20 juni 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden, waarbij de vervaldag 24 juni 2015 is. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 26 juni 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per post overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting op dat de bestreden beslissing vermeldt *“In geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen/ tien dagen (schrappen wat niet past). Verzoeker mag er van uit gaan dat een normaal voorzichtige en zorgvuldige administratie hem correct informeert aangaande de toepasselijke beroepstermijn”*.

2.4. Zoals hoger gesteld raakt de regeling betreffende de beroepstermijn de openbare orde. Zij kan niet worden uitgeschakeld door eventueel onduidelijke, misleidende of verkeerde informatie (RvS 19 november 2002, nr. 112.631; RvS 18 juni 2008, nr. 789) te meer nu in casu de relevante regelgeving wel uitdrukkelijk is vermeld voorafgaand aan de bovengemelde zin.

Aldus vermeldt de bestreden beslissing als volgt “(...) *Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoeringlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen / tien dagen (schrappen wat niet past).*”

De bestreden beslissing vermeldt tevens uitdrukkelijk dat verzoekende partij op 8 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker is hiertegen in beroep gegaan bij de Raad op 11 februari 2015. Ter terechtzitting bevestigt verzoekende partij dat zij bekend is met dit beroep en bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Raad bij arrest nr. 148.090 van 18 juni het annulatieberoep tegen dit bevel heeft verworpen, zijnde daags voor het nemen van het huidig aangevochten bevel. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat een “*voorzichtige en zorgvuldige administratie hem correct informeert aangaande de toepasselijke beroepstermijn*”, doch dit kan niet beletten dat de regelgeving duidelijk was en alle gegevens van de zaak bekend waren bij verzoekende partij en zij niet betwist dat beroepstermijnen van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij geen elementen kan aanbrengen die kunnen aantonen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

Verwerende partij stelt zich te richten naar de wijsheid van de Raad.

2.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel van 26 juni 2015 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F.BROUCKE

K. DECLERCK